

THƠ NGUYỄN SA

THƠ NGUYỄN SA, TẬP HỢP GIÓ XUẤT BẢN LẦN THỨ SÁU 1971/ MẪU BIẢ HỒ THÀNH ĐỨC, DÀNH RIÊNG 100 BẢN ĐẶC CHO TÁC GIẢ & TẬP HỢP GIÓ.GIẤY PHÉP SỐ 4283/BTT/PHNT NGÀY 8.10.1970, TRIỂN HẠN 1.2.1970/ CHÂN DUNG NGUYỄN SA QUA TẠ TỰ

*

Áo Lụa Hà Đông

Nắng Sài Gòn anh đi mà chợt mát
Bởi vì em mặc áo lụa Hà Đông
Anh vẫn yêu màu áo ấy vô cùng
Thơ của anh vẫn còn nguyên lụa trắng

Anh vẫn nhớ em ngồi đây tóc ngắn
Mà mua thu dài lắm ở chung quanh
Linh hồn anh vội vã vẽ chân dung
Bày vội vã vào trong hồn mở cửa

Gặp một bữa, anh đã mừng một bữa
Gặp hai hôm thành nhị hỹ của tâm hồn
Thơ học trò anh chất lại thành non
Và đôi mắt ngất ngây thành chất rượu

Em không nói đã nghe từng gia điệu
Em chưa nhìn mà đã rộng trời xanh
anh trông lên bằng đôi mắt chung tình
Vớ tay trắng, em vào thơ diễm tuyệt

Em chợt đến, chợt đi, anh vẫn biết
Trời chợt mưa, chợt nắng, chẳng vì đâu
Nhưng sao đi mà không bảo gì nhau
Đề anh gọi, tiếng thơ buồn vọng lại

Đề anh giận, mắt anh nhìn vụng dại
Giận thơ anh đã nói chẳng nên lời
Em đi rồi, sấm hối chạy trên môi
Những tháng ngày trên vai buồn bỗng nặng

Em ở đâu, hỡi mùa thu tóc ngắn
Giữ hộ anh màu áo lụa Hà Đông
Anh vẫn yêu màu áo ấy vô cùng
Giữ hộ anh bài thơ tình lụa trắng

Bây Giờ

Thế kỷ chúng tôi chót buồn trong mắt
Dăm bảy nụ cười không đủ xóa ưu tư
Tay quờ quạng cầm tay vài tiếng hát
Lúc xòa ra chẳng có một âm thừa

Cửa địa ngục ở hai bên lồng ngực
Phải vác theo trăm tuổi đường dài
Nên có gửi cho ai vài giọng nói
Cũng nghe buồn da diết chạy trên môi

Hai mắt rỗng phải che bằng khói thuốc
Chúng tôi nằm run sợ cả chiêm bao
Mỗi buổi sáng mặt trời làm sấm sét
Nên nhìn đêm mở cửa chẳng đi vào

Năm ngón tay có bốn mùa trái đất
Chúng tôi cầm roi mắt một mùa xuân
Có cất tiếng đòi to . Tiếng đòi roi rụng
Những âm thanh làm sọc ở trong hồn

Chúng tôi trót ngẳng đầu nhìn trước mặt
Trán mênh mêng va chạm cửa chân trời
Ngoảnh mặt lại đột nhiên thơ mầu nhiệm
Tiếng hát buồn đẽ xuống nặng đôi vai .

Cần Thiết

Không có anh lấy ai đưa em đi học về ?
Lấy ai viết thư cho em mang vào lớp học?
Ai lau mắt cho em ngồi khóc?
Ai đưa em đi chơi trong chiều mưa ?
Những lúc em cười trong đêm khuya,

Lấy ai nhìn những đường răng em trắng?
Đôi mắt sáng là hành tinh lóng lánh
Lúc sương mù ai thờ để sương tan
Ai cầm tay cho đỏ má hồng em
Ai thờ nhẹ cho mây vào trong tóc ...

Không có anh nhớ một mai em khóc
Ánh thu buồn trong mắt sẽ hao đi
Tóc sẽ dài thêm mớ tóc buồn thơ
Không có anh thì ai ve vuốt?

Không có anh lấy ai cười trong mắt
Ai ngồi nghe em nói chuyện thu phong
Ai cầm tay mà dặt mùa xuân
Nghe đường máu run từng cành lộc biếc?

Không có anh nhớ ngày mai em chết
Thượng đế hỏi anh sao tóc em buồn
Sao tay gầy sao đôi mắt héo hon
Anh sẽ phải cúi đầu đi vào địa ngục

Tuổi Mười Ba

Trời hôm nay mưa nhiều hay rất nắng
Mưa tôi chả về bong bóng vỡ đầy tay
Trời nắng ngạt ngào tôi ở lại đây
Như một buổi hiên nhà nàng dịu sáng
Trời hôm ấy mười lăm hay mười tám
Tuổi của nàng tôi nhớ chỉ mười ba
Tôi phải van lơn: ngoan nhé đừng ngờ
Tôi phải dỗ như là tôi đã lớn
Phải thẹn thò như sắp cưới hay vừa sêu
Phải nói vợ vào, rất vội: người yêu
Nếu ai có hỏi thăm: ai thế ?

Tôi nói lâu rồi nhưng ngập ngừng khe khẽ
Để giận hờn chim bướm trả đũa tôi
Nhưng rồi lòng an ủi nắng chưa phai
Tình chưa cũ vì tình chưa mới ...
Má vẫn đỏ một màu con gái
Với những lời hiên dịu nhưng chua ngoa
Lòng vẫn ngỡ ngàng tóc ướp bằng thơ
Sao hương sắc lên mắt mình tình tứ
Và đôi mắt nhìn tôi ngập ngừng chim sẻ
Đôi mắt nhìn trời nhẹ nhẹ mây nghiêng

Tôi biết nói gì cả trăm phút đều thiêng
Hay muốn nói nhưng lòng mình ngừng ngừng
Chân dụi bước và mắt nhìn vương vương
Nàng đến gần tôi chỉ dám quay đi,
Cả những giờ bên lớp học trường thi
Tà áo khuất, thì thầm: "chưa phải lúc..."

Áo nàng vàng tôi về yêu hoa cúc
Áo nàng xanh tôi mến lá sân trường.
Sợ thư tình không đủ nghĩa yêu đương
Tôi thay mực cho vừa màu áo tím.

Chả có gì sao lòng mình cũng thẹn
Đến ngừng ngừng bờ ngõ: hay là ai ...?
Trăm bức thư lót giấy kẻ dòng đôi
Mà nét chữ run run (dù rất nhẹ)

Tôi đã viết hay chỉ thăm âu yếm kẻ
Tôi đã nhìn hay lặng lẽ say sưa

Và lo sợ khi lòng mừng quá đổi

Rồi trách móc trời không gài cho tay với
Và cả nàng, hư quá! sao mà kiêu ...
Nên đến trăm lần: "nhất định mình chưa yêu ..."
Hôm nay nữa ...
nhưng lòng mình ... sao lạ quá ...

Lúc Chết

Anh cúi mặt hôn lên lòng đất
Sáng ngày mai giường ngủ lạnh cơn trùng
Mười ngón tay sờ soạng giữa hư không
Đôi mắt đã trũng sâu buồn ảo ảnh

Ở bên ấy mây mùa thu có lạnh
Anh nhìn lên mái cô kín chân trời
Em có ngồi mà nghe gió thu phai
Và em có thấp hương bằng mắt sáng ?

Lúc ra đi hai chân anh đằng trước
Mắt đi sau còn vương vất cuộc đời
Hai mươi năm, buồn ở đây, trên vai
Thân thể nặng đóng đinh bằng tội lỗi

Đôi mắt ấy đột nhiên buồn không nói
Đột nhiên buồn chạy đến đứng trên mi
Anh chợt nghe mưa gió ở trên kia
Thân thể lạnh thu mình trong gỗ mục

Anh chợt ngứa nơi bàn chân cỏ mọc
Anh chợt đau vầng trán nặng đêm khuya
Trên tay dài giun dế rủ nhau đi
Anh lặng yên một mình nghe tóc ướt

Nằm ở đây, hai bàn tay thâm mệt
Ngón buông xuôi cho nhẹ bớt hình hài
Những bài thơ anh đã viết trên môi
Lửa trái đất sẽ nung thành ảo ảnh .

Paris Có Gì Lạ Không Em?

Paris có gì lạ không em?
Mai anh về em có còn ngoan
Mùa xuân hoa lá vương đầy ngõ
Em có tìm anh trong cánh chim
Paris có gì lạ không em?
Mai anh về giữa bên sông Seine
Anh về giữa một giòng sông trắng
Là áo sương mù hay áo em ?

Em có đứng ở bên bờ sông ?
Làm ơn che khuất nửa vầng trăng
Anh về có nương theo giòng nước
Anh sẽ tìm em trong bóng trăng

Anh sẽ thở trong hơi sương khuya
Mỗi lần tan một chút sương sa
Bao giờ sáng một trời sao sáng
Là mắt em nhìn trong gió đưa ...

Anh sẽ cầm lấy đôi bàn tay
Tóc em anh sẽ gọi là mây
Ngày sau hai đứa mình xa cách
Anh vẫn được nhìn mây trắng bay

Anh sẽ chép thơ trên thời gian
Lời thơ toàn những chuyện hờn ghen
Vi em hay một vầng trăng sáng
Đã đắm trong lòng cặp mắt em ?

Anh sẽ đàn những phím tơ trùng
Anh đàn mà chả có thanh âm
Chỉ nghe gió thoảng niềm thương nhớ
Để lúc xa vời đỡ nhớ nhung

Paris có gì lạ không em ?
Mai anh về mắt vẫn lán đen
Vẫn hỏi lòng mình là hương cốm
Chả biết tay ai làm lá sen ?...

Tháng Sáu Trời Mưa

Tháng sáu trời mưa, trời mưa không ngớt
Trời không mưa anh cứ lạy trời mưa
Anh lạy trời mưa phong toả đường về
Và đêm ơi xin cứ dài vô tận
Đôi mắt em anh xin đừng lo ngại
Mười ngón tay đừng tà áo mân mê
Đừng hỏi anh rằng: có phải đêm đã khuya
Sao lại sợ đêm khuya, sao lại e trời sáng...

Hãy dựa tóc vào vai cho thuyền ghé bến
Hãy nhìn nhau mà sưởi ấm trời mưa
Hãy gọi cho nhau từng hơi thở mùa thu
Có gió heo may và nắng vàng rất nhẹ

Và hãy nói năng những lời vô nghĩa
Hãy cười bằng mắt, ngủ bằng vai
Hãy để môi rót rượu vào môi
Hãy cầm tay bằng ngón tay bản loạn

Gió có lạnh hãy cầm tay cho chặt
Đêm có khuya em hãy ngủ cho ngoan
Hãy biến cuộc đời bằng những tối tân hôn
Nếu em sợ thời gian dài vô tận

Tháng sáu trời mưa, em có nghe mưa xuống
Trời không mưa em có lạy trời mưa?
Anh vẫn xin mưa phong toả đường về
Anh vẫn cầu mưa mặc dầu mây âm đạm

Da em trắng anh chẳng cần ánh sáng
Tóc em mềm anh chẳng thiết mùa xuân
Trên cuộc đời sẽ chẳng có giai nhân

Vì anh gọi tên em là nhan sắc

Anh sẽ vuốt tóc em cho đêm khuya tròn giấc
Anh sẽ nâng tay em cho ngọc sát vào môi
Anh sẽ nói thầm như gió thoảng trên vai
Anh sẽ nhớ suốt đời mưa tháng sáu

Tương Tư

Tôi đã gặp em từ bao giờ
kể từ nguyệt bạch xuống đêm khuya
kể từ gió thổi trong vùng tóc
hay lúc thu về cánh nhạn kia ?

Có phải em mang trên áo bay
hai phần gió thổi một phần mây
hay là em gói mây trong áo
rồi thả cho làn áo trắng bay ?

Có phải mùa xuân sắp sửa về
hay là gió lạnh giữa đêm khuya
hay là em chọn sai màu áo
để nắng thu vàng giữa lối đi ?

Có phải rằng tôi chưa được quen
làm sao buổi sáng đợi chờ em
hay từng hơi thở là âm nhạc
đàn xuống cung trầm, mắt nhớ thương

Buổi tối tôi ngồi nghe sao khuya
đi về bằng những ngón chân thưa
và nghe em ghé vào giấc mộng
vành nón nghiêng buồn trong gió đưa

Tôi không biết rằng lạ hay quen
chỉ biết em mang theo nghề thường
cho nên đôi mắt mờ hư ảo
cả bốn chân trời chỉ có em.

Người Em Sống Trong Cô Độc

Tay anh dài sao em không gói mộng
Thơ anh say sao chẳng uống cho đầy
Mắt thuyền trôi anh chèo cả hai tay

Sao chẳng ngự cho hôn anh xuống nhạc

Sao chẳng đến cho lá cành xanh biếc
Năm ngón tay anh trở lá mùa xuân
Ngọc cho em anh đúc ở thư phòng
Có lửa cháy trong mắt buồn da diết

Có thơ thấp sáng trong từng ánh nguyệt
Những lời êm bầy biện với linh hồn
Có mùa thu thay áo ở đầu non
Cho dịu lối em về mai lá rụng

Em chói sáng trong tình anh cô độc
Cả cuộc đời mộng ảo nhón bùng lên
Gót kiêu thom chuyển bước: bút thần run
Chờ em đến tuổi trời anh đốt lửa

Hãy thở gấp cho anh nhiều hơi thở
Mắt mở to cho biển rộng vô cùng
Hãy ban từng khoé mắt đốt hoa đăng
Và má đỏ tiếp hồng xuân vĩnh viễn

Em đã đến chưa ? Sao đêm chợt vắng
Cả cuộc đời xáo động chợt hao đi
Những ngón tay dần chuyển đến hôn mê
Và tà áo phủ chân trời trước mặt.

Đợi Khách

Em đứng lẫn bên góc hè phố vắng
Nhu loài hoa hoang dại trong rừng sâu
Màu da tơ bóng tối ngã u sầu
Đôi mắt đẹp từng cánh sao tắt lịm

Em đứng đợi một người không hẹn đến
Bán cho người tất cả những niềm vui
Chút tình hoa còn lại thoảng hương phai
Em dâng cả làn môi khô nước ngọt

Trong đêm mờ hàng mi mờ khẽ ướt
Má phai duyên trên gôi đầm thẹn thùng
Áp mặt bên người lạ, lạnh mênh mông
Bàn tay nhỏ thẩn thờ như lạc lỏng

Em đứng lẫn bên góc hè phố vắng

Nghe đêm tàn làm lạc khách tìm vui
Đôi tiếng giầy khua vắng tắt xa xôi
Làm vỡ nốt cả đôi niềm tin tưởng

Người khách lạ đêm lạc loài không chọn hương
Bước đảo say làm vỡ nát màu trắng
Em chờ mong như đợi một âm thầm
Tình sâu tủi pha chút men rượu cạn

Đã lâu rồi vết thời gian trĩu nặng
Từ lần đầu bàn tay trắng đàn mơ
Nhận tiền cho bên nếp gối chẵn thừa
Em đã khóc, lòng hoa sâu nát nhụy

Đêm gần tàn em ơi người gái đi
Đợi trong khuya, bến vắng ngủ say rồi
Nhìn ánh đèn vương lại cửa nhà ai
Rồi kéo vội khăn quàng trên vai lạnh...

Đẹp

Người dáng bước bơ vơ của bầu trời hải đảo
Tóc bông bênh trên nếp trán ưu tư
Những ngón tay dài ướp trọn mấy ngàn thu
Mà men sáng trong xanh màu trắng vời vời

Hơi thở mới nguyên của đồng tiền mừng tuổi
Tôi nhìn người ngóng đợi mắt lên ba
Người về đây có phải tự trời xa
Vội nét mắt vòng cung của cầu vòng che mưa nắng ?

Có phải tên người là âm thanh vô vọng
Nên mắt buồn le lói thoáng bơ vơ
Hay một đêm nao nước lụt Ngân Hà
Thượng đế đưa sao mang gửi về khóe mắt ?

Người về đâu giữa đàn khuya diu dặt
Hơi thở thiên thần trong tóc ẩm hương xưa
Người đi về trời nắng hay mưa
Sao để sương gió trầm tư thêu thùa má ướm

Mắt dịu ngọt đúc từ rừng ngọc bích
Hay linh hồn trăm phiến đá chân tu
Sao người về mang trọn một mùa thu

Vói mây trắng lênh đênh của những chiều nguyệt tận

Là gió trăm cây hay là cơn nước động
Người không cười mà hoa cỏ gói trong tay
Đường áo màu viền trắng cổ thơ ngây
Màu sắc thời gian người thu tròn giữa áo

Bóng nhỏ xa đi trên lá vàng cỏ đạo
Bước chân chìm theo mỗi phím đàn khuya
Tay trần gian tôi đếm ngón so le
Đã có phút âu lo đường về dương thế

Người về đâu mà lâu đài hoang phế
Mang dáng người trên mỗi nắm bia phai
Trăm vạn đường mây xê dịch chân trời
Theo tiếng nhịp khoan của từng nhịp bước

Dù về đâu tôi xin đừng chậm gót
Để làm gì cho mỗi mắt trần gian
Có bao giờ tôi sẽ phải làm quen
Lời ngỏ ý sẽ là kinh cầu nguyện ...

Tình Yêu Đàn Ông Ba Mươi Tuổi

Hỡi người yêu có bàn tay anh buông ra như tàu thuốc lá
Hãy tha cho đóm hồng thân thể này trong ngày tháng thành than
Dây thép gai đã buộc vào mắt anh gió lốc
Cuồng phong đau thương mang tàn lụi vai buồn

Niềm chua xót đã lớn lên thành núi
Vùng trán anh trên mỏm ấy hoang vu
Anh chẳng nói vì rừng không biết nói
Tiếng lau cao đã động cánh tay già

Có ra biển cứ nhìn sóng to bằng mắt nhìn oán hận
Để anh nhìn thấy anh trong mắt ướt cựa mình
Để anh nghe tiếng anh giữa vô cùng cao rộng
Để anh tìm trong nỗi buồn ghé góm còn anh

Hãy vút vào cuộc đời những người đàn ông đến sau niềm phụ bạc
Những đêm cười hãy đốt bằng những giông bão hôn mê
Những mắt nai tơ ấy là anh rõ máu
Trong đèn hoa lửa vỡ tiếng anh thề

Cứ nói thật to những lời nguyên rửa

Lần âm thanh anh về ngủ giấc em vui
Em sẽ thấy những thân hình phiền lớn
Giữa râu gai thơ sáng vẫn đậm chồi

Hỡi người yêu có bàn tay anh buông ra như tàu thuốc lá
Vẫn nhìn nhau bằng mắt huyết chôn nhau
Những hòn đất ném lên hòn đất
Những ngón tay vẫn gọi ngón tay sầu

Tiến Biệt

Người về đêm nay hay đêm mai ?
Người sắp đi chưa hay đi rồi ?
Muôn vị hành tinh rung nhẹ
Hay ly rượu tàn run trên môi ?

Người về trên một dòng sông xanh
Trên một con tàu hay một ga mông mênh
Sao người không chọn sông vắng nước?
Hay nước không nguồn cho sông đi quanh?
Sao người đi sâu vào không gian trong?
(Bức tường vô hình nên bức tường dày mênh mông)
Và sao lòng tôi không là vô tận?
Cho gặp gỡ những đường tàu đi song song...

Người về chiều nắng hay đêm sương?
Người về đò dọc hay đò ngang?
Câu thơ sẽ là lời hò hẹn
Nhưng nói làm gì tôi xin khoan!
Nhưng người về đâu, người về đâu
Để nước sông Seine bờ ngõ chảy qua cầu
Sao người không là vì sao nhỏ,
Để cho tôi nhìn trong đêm thâu ?
Sao người không là một cung đàn,
Cho lòng tôi mềm trong tiếng than?
Khi trăng chảy lạnh từng chân tóc
Khi gió se trùng muôn không gian
Sao người không là một con đường?
Sao tôi không là một ga nhỏ ?
Mà cũng có những giờ gặp gỡ
Cũng có những giờ chia tan?
Người về lòng tôi buồn hay lòng tôi vui ?
Áo không có màu nên áo cũng chưa phai
Tôi muốn hỏi thăm người rất nhẹ
Tôi đưa người hay tôi đưa tôi ?

Kỳ Diệu

Khi đám mây cao dừng trên nếp trán
Anh chợt nghe vỗ cánh chim bay
Trái thơm ngon nặng trĩu trên môi
Dòng suối lạ chảy qua hơi thở
Bốn mùa xuân về đứng trên cơ thể
Ở giữa mầm lộc biếc và lá non
Anh đứng nghe âu yếm gọi tên em
Khi em đến nằm ngoan trên đôi cò
Có bờ ngõ là mặt trời bờ ngõ
Có thôn xao là núi lớn thôn xao
Cánh tay anh, anh đã dặn nằm im
Đôi mắt anh đã trở thành tinh tú
Đứng thật xa để canh chừng giấc ngủ
Đứng thật cao như ngọn hải đăng
Anh canh chừng con thuyền lạ đi ngang
Sẽ trở em về quê hương thần thoại
Cả mái tóc đã thành rừng lo ngại
Mỗi chân tơ có mong nhớ xanh um
Khi môi anh nặng trĩu trái thơm ngon
Khi em đến mang theo dòng nhựa ngọt
Huyết quản thành sông chở linh hồn lá biếc
Cánh tay là cầu mang thương mến qua sông
Anh nghe thơ thức dậy tuổi mười lăm
Anh nghe em bước vào thơ sáng lạn
Em chớ hỏi: sóng đi trên biển lớn
Cớ làm sao thành nhã nhạc dâng lên
Cớ làm sao muôn tinh tú trong đêm
Bỗng rung động khi em cười rất nhẹ ...

Buổi Sáng Học Trò

Trang sức bằng nụ cười phì nhiêu
Nhảy bằng chân chim trên giòng suối cạn

Ấy là em trên đường đi buổi sáng
Trăng ở trên môi và gió ở trong hồn

Mái tóc mười lăm trên lá tung tăng
Em ném vào phố phường niềm vui rùng núi

Vẽ lên chiếc xe sơn xanh dáng thuyền trăng hội

Cho những vườn hoa cầm đôi mắt bình yên

Gửi những cung đàn tiếng guốc khua vang
Hẹn đám mây xanh vịn cánh tay tuổi trẻ

Khoác giọng nói tin yêu vào hồn anh đóng cửa
Với biển là tay và sóng cũng là tay

Để anh trở thành hải đảo bị bao vây
Để đáy mắt san hô thêm nước ngọt

Như con dế mèn cánh đau vào buổi sáng
Nhìn theo em uống từng giọt sương hoa

Anh chợt nghe mạch đất dưới chân đi
Anh chợt nhớ trong hồn đôi cánh trắng.

Cảm Tạ

Nhìn lên vai có đôi cánh huy hoàng
Tôi cảm ơn em đã khoác đôi vòng tay tình ái

Hỡi mặt trời hãy cảm ơn đôi mắt
Trong đêm khuya vẫn giữ hộ bình minh

Những cánh rừng quên mất mặt xuân
Những chân nai đi tìm tay cỏ biếc
Những mắt sóng vỡ trên thung lũng biển
Những đảo buồn chìm trong im lặng xanh
Những thuyền sao chạy lạc trong đêm
Hãy cảm ơn nụ cười và đôi mắt

Vòng môi nhỏ nuôi trắng trong nhịp thở
Bầu ngực căng ấp ủ lộc đêm khuya
Tìm theo tay đưa dẫn nhựa về hoa
Tóc thổi gió vào giữa hồn lộng nhạc

Buổi ban mai hãy cảm ơn loài chim kỳ lạ

Tôi cảm ơn em và cảm tạ cuộc đời
Đã đưa tôi về cặp mắt đen to

Đưa tôi lên rừng tinh tú chín vàng thơ
Mà tôi đã bỏ quên trong giấc ngủ .

Paris

Mai tôi ra đi chắc trời mưa
Tôi chắc trời mưa mau
Mưa thì mưa chắc tôi không bước vội
Nhưng chậm thế nào cũng phải xa nhau ...

Mai tôi đi chắc Paris sẽ buồn
Paris sẽ nhìn theo
Nhưng nhìn thì nhìn đời trăm nghìn góc phố
Con đường dài thẳng mãi có bao nhiêu

Mai tôi đi dù hôm nay đang vào thu
Giòng sông Seine đang mặc áo sương mù
Đang nhìn tôi mà khoe nước biếc
Khoe lá vàng lộng lẫy lối đi xưa

Dù hôm nay giữa một ngày tháng bảy
Chiếc tháp ngà đang ướt rữ mưa ngâu
Sông Seine về chân đang bước xô nhau
Sẽ vịn ai cho đều giòng nước chảy

Dù mai kia
trong đêm quá khuya hay một ngày sớm dậy
trên một con đò, bên một góc phố ,
dưới một lũy tre
tôi sẽ ngồi kể chuyện nắng chuyện mưa
và có lẽ tôi sẽ kể chuyện Paris
để khói thuốc xám trên môi dăm người bạn
và trên môi tôi
điều thuốc sẽ run trên những đường cong lặn đạn
điều thuốc sẽ run như chân người vũ nữ vừa quen
đôi chân người mà tôi không dám nhớ cũng không dám quên
còn quay đảo giữa điệu nhạc mềm như khói thuốc ...
tôi sẽ hỏi trong những chiều giá buốt
những chiều mưa mây xám nặng trên vai
người con gái mắt xanh màu da trời
trên áng mi dài có quanh co tuyết phủ

Rồi cả người
cả Paris nhìn tôi qua một nụ cười nhẩn nhủ
nụ cười mềm như nắng của cuộc chia ly
của một buổi sáng mai khi những người phu đổ rác bắt đầu đi
những thùng rác bắt đầu cọ vào nhau
với những tiếng kêu của một loài sắt lạnh

như những tiếng kêu của những chiếc đinh khô , những mình búa rần
của những đôi mắt nhìn theo
và tôi cũng nhìn theo
không biết người ta vừa khâm liêm mình hay khâm liêm một người yêu
Dù người yêu không phải là người con gái có mớ tóc vàng
Nhưng cũng sợ phải viết những lá thư xanh về xứ Đũa son
Nên tôi không dám hỏi :
tại sao mắt em buồn
tại sao má em đỏ
tại sao môi em ngoan
vì những ngón tay tô đỏ màu đũa son
đang muốn gắp cả đời người hạnh phúc
Và cả tôi cũng vẫn nghẹn ngào trong mỗi lần nói thật
mỗi lần nghe Paris hỏi tôi :
tại sao anh về
tại sao anh không ở ...

Nhưng dòng máu không thể chảy ngoài huyết quản
dù tôi yêu Paris hơn một người bạn yêu một người bạn
hơn một người yêu yêu một người yêu

Dù đêm nay tôi vẫn làm thơ
dặn những người con gái nhỏ đi về
trên hè phố Saint Michel
gò má đỏ phồng bánh graffen
để những hạt đường rơi trên má
lau vội làm gì cho có duyên

Dù đêm nay những người yêu nhỏ vẫn đi về
vẫn đôi mắt nhìn lơ là hờ khuy
cặp môi nghiêng trong một cánh tay ghi
mỗi chuyến métro qua vội vội
giòng Seine cười ngoảnh mặt quay đi

Dù đêm nay tháp Eiffel
Vẫn kiếng mình trong sương khuya
nhìn bốn phía chân trời

Và đôi mắt tôi
Vẫn tìm đến trong một giờ hò hẹn

Và từ mai trên những lá thư xanh
tôi không được bắt đầu
bằng một chữ P hoa
như tên một người con gái ...

NGA

Hôm nay Nga buồn như một con chó ốm
Như con mèo ngái ngủ trên tay anh
Đôi mắt cá uơn như sắp sửa se mình
Để anh giận sao chả là nước biển...

Tại sao Nga ơi, tại sao...
Đôi mắt em nghẹn như sát từng lần vô hén
Hơi thở trùng như sợi chỉ không căng
Bước chân không đều như chiếc thước kẻ ai làm cong
Ai dám để ở ngoài mưa, ngoài nắng!

Nói cho anh đi, Nga ơi...
(em làm ơn chóng chóng)
Lại bên anh đi - bằng một lối rẽ thật gần
Bằng một lối gần hơn con đường cong
Bằng một lối gần hơn con đường thẳng
Bằng đôi má hồng non, bằng mắt nhìn trinh trắng
Bằng những lời yêu mến tan trên đôi môi...

Và cười đi em ơi,
Cười như sáng hôm qua.
Như sáng hôm kia...
Cười đi em
Cười như những chiều đi học về
Em nhớ anh Paris có bao nhiêu đèn xanh đèn đỏ
Và anh nhớ em: Em có nhớ
Mỗi ngày bao nhiêu lần anh hôn em ?...

Cười đi em
Cười rõ thật nhiều đi em...
Rồi nhớ anh
Cho anh không kịp đếm
Cho anh tan trong niềm vui
Cho bao nhiêu ngọn đèn xanh, đèn đỏ thi nhau cười
Vì hai bàn tay chúng mình sát lại
(tay anh và tay em)
Nhớ hai giầy phốt chạm vào nhau
Hai giầy phốt chúng mình vẫn đi về
Em nhớ không ?...

Em nhớ không, đã có lần anh van em
Đã có một lần lâu hơn cả ngày xưa
Em sợ thời gian buồn như một nhúm từng câu thơ

Em sợ thời gian ác như lửa thiêu từng thanh củi
Mắt e ngại như từng con chỉ rối
Em sợ những ngày trời nắng như hôm nay
Em sợ những đường tàu vương víu như chỉ tay
Không dám chọn lấy một ga hò hẹn
Em nhớ không , anh đã van em
(và em còn van em như ngày xưa...)
Em đừng buồn như những chiếc lá tre khô
Em đừng buồn như những nóc nhà thờ không có tuổi
Anh van em đừng nhìn anh và đừng cười gượng gạo
Em đừng cười như ngọn bắc gần hao
Những nụ cười vương trên đôi gò má xanh xao
Những nụ cười vương trên mắt nhìn trắng đục
Đừng để anh nhìn em rồi ghen ngào chớp mắt
Như hai vì sao le lói trong đêm sương mù
Đừng để thời gian dày như trăm vạn lớp chấn song thưa
Về xen giữa hai bàn tay sâu túi!...

Em nhớ không , anh đã van em đừng buồn
Anh đã van em đừng để những nụ cười chấp nôi
Mắt anh sẽ mờ vì những vết kim khâu
Và anh buồn, rồi lấy ai mà dỗ nhau
Lấy ai mà dỗ hai con chó ốm! ...

Em nhớ không cả một hôm trời mưa
Một hôm trời mưa tấp tức
Một hôm trời mưa không ướt cánh chuồn chuồn
Những hạt mưa không đan thành mắt áo len
Những hạt mưa không làm phai màu nước mắt
Em đã khóc, anh đã khóc và chúng mình đã khóc
Bước chân lê trên những hè phố không quen
Chúng mình đã khóc vì không được gần nhau như hai con chim
Chúng mình đã khóc vì không có tiền làm lễ cưới , lễ xin
Và em nhớ không , chúng mình đã hỏi nhau:
Tại sao phải làm lễ tơ hồng
Tại sao phải nhờ người ta buộc chỉ vào chân
Khi tay em đã vòng ra đằng sau lưng anh
Khi tay anh đã vòng ra đằng sau lưng em
Người ta làm thế nào cắt được
Bốn bàn tay chim khuyên!...

Người ta làm thế nào cấm được chúng mình yêu nhau

Nếu anh không có tiền mua nhẫn đeo tay
Anh sẽ hôn đền em
Và anh bảo em soi gương

Nhìn vết môi anh trên má
Môi anh tròn lấm cơ
Tròn hơn cả chữ O
Tròn hơn cả chiếc nhẫn
Tròn hơn cả hai chiếc nhẫn đeo tay !...

Chúng mình lấy nhau
Cần gì phải ai hỏi
Cả anh cũng không cần phải hỏi anh
"Có bằng lòng lấy em?..."
Vì anh đã trả lời anh
Cũng như em trả lời em
Và cũng ghen ngào nước mắt !...

Và em sẽ cười phải không em
Em sẽ không buồn như một con chó ốm
Như con mèo ngái ngủ trên tay anh
Đôi mắt cá ươn như sắp sửa se mình
Để anh giận sao chả là nước biển!...

Em sẽ cười phải không em
Vì không ai cấm được chúng mình yêu nhau!...
Không ai cấm được anh làm những câu thơ anh thích
Không ai cấm được anh làm cả bài thơ
Với một chữ N
Với một chữ G
Và với một chữ A
Người ta có thể đọc một câu, hai câu, hay cả ba
Người ta có thể không thích
(thì người ta không thích một mình)
Nhưng người ta không cấm được anh yêu bài thơ của anh

Hãy Đưa Tôi Ra Bờ Sông

hãy đưa tôi ra bờ sông
để tôi nhìn rõ
tôi nhìn giòng nước chảy
tôi nhìn tôi bơ vơ
nhìn bờ sông tìm sông bên kia
khi lòng sông gặp biển

hãy đưa tôi ra bờ sông
để tôi nhìn tôi hò hẹn
rồi tôi rủ tôi quên
quên giòng nước chảy

quên thời gian trôi
bằng bước chân giòng sông
không để lại gì trên cát

tôi rủ tôi quên
cả giòng sông trôi
bằng bước chân phù sa
không để lại gì
trừ một người bơ vơ
đã xây nhà bên bờ sông đất lở ..

Di Chúc

Có một đêm tỉnh giấc
Tôi thấy cần viết một tờ di chúc
Của một người sống giữa cuộc đời
Mà chỉ là một gã giang hồ cắm trại

Đốt lửa bằng thơ
Tôi ca, tôi hát
Nhưng khi những người thích ngao du
Đến xin cùng nhập bọn
Tôi vẫn khước từ

Có cả những người con gái
Đến bảo tôi yêu
Tôi cũng vẫn khước từ

Làm thế nào được?
Tôi chưa già nhưng cũng không còn trẻ
Tôi chưa cần cõi
Nhưng cũng không còn là một gã trai tơ
Có trăng, hoa, chim, bướm thì tôi làm thơ
Nhưng vẫn không quên
Chỉ là hiện thân của một người tử tù
Có gục đầu nhìn cuộc đời
Cũng chỉ như nhìn khung cửa nhà giam
Vẫn có một chút trời xanh
Nhưng rất nhiều đơn độc

Sẽ có một buổi ban mai
Mắt vẫn mở to
Mà lòng không thỏa đáng
Miệng không thể hát ca những lời hoan lạc
Tôi nhổ neo:

Tôi chỉ là người nhân ngãi của cuộc đời
Sống bên nhau không bao giờ hôn thú

Tôi đến đây không ai mời
Cũng mong rằng: đi đừng ai giữ
Có nhớ, có thương
Có tạc nên tượng hình bằng đá trắng, đồng đen
Đừng bày giữa những công trường
Xin nhớ để giùm ở một góc công viên
Để những đêm khuya
(rất khuya)
Tôi nhìn mặt trăng soi gương
Và ngắm những người yêu nhau tình tự.

Năm Ngón Tay

Năm ngón tay
Trên bàn tay năm ngón
Có ngón dài, ngón ngắn
Có ngón chỉ đường đi
Có ngón tay đeo nhẫn
Ngón tay tô môi
Ngón tay đánh phấn
Ngón tay chải đầu
Ngón tay đếm tiền
Ngón tay lái xe
Ngón tay thử coóc-sê
Ngón tay cài khuy áo

Em còn ngón tay nào
Để giữ lấy tay anh?

Hai Mươi

Tôi mang trên vai
Tuổi hai mươi
Như đời hai mươi thế kỷ
Đời để quanh tôi những lao tù cơ cực
Tuổi hai mươi chưa đến đã bay vèo

Hai mươi năm
Thỉnh thoảng có một người yêu
Chạy qua cuộc đời
Như gió thổi

Nhưng rồi đêm khuya
Nằm nhìn những cầu tay đưa vào tình ái
Nhìn hai tay mười ngón
Tôi mới biết rằng
Cuộc đời vẫn trắng hai tay

Các em
Những Kiều, những Thu, những Loan, những Đạm

Các em đã đem cho tôi trời xanh
Và gió mát

Tại sao?
Tôi chẳng hiểu tại sao
Cũng chẳng cần tìm hiểu
Có thể đời đã để sau lưng tôi chiến tranh mù mịt
Cuộc sống đổi màu trong nước mắt phé bình
Hay ở quanh tôi những đôn phòng ngự
Đã biến tôi thành một gã lính canh thô bạo
Đi giày đinh dẫm nát tâm hồn

Có thể đời đã đưa tôi vào những giảng đường
Dạy tôi đo hành tinh bằng đường đi ánh sáng
Đo tình yêu bằng đơn vị tiền tài
Rồi tôi đo hoang vắng của hồn tôi
Bằng những đêm rất rộng
Tay vẫn cầm tay
Tay vẫn khoác ngang lưng
Mà có một vòng chân không
Tôi vẫn gọi bằng em
Mà nghe âm thanh rơi vào thạch động

Tại sao ?
Tôi chẳng hiểu tại sao
Nhưng tôi hãy hỏi:

Tại sao đời cho tôi hai mươi tuổi
Để tôi ngồi đây
Thở khói thuốc hơi tròn
Nhìn mưa bay
Nhớ những người yêu cũ
Và nghĩ thầm:
Đời là một tiếng cười to...

Có Phải Em Về Đêm Nay

Có phải em về đêm nay
Trên con đường thời gian trắc trở
Để lòng anh đèn khuya cửa ngõ
Ngon đèn dầu lục bát mắt long lanh

Có phải em về đêm nay
Trên con đường chạy dài hoa cỏ
Cho lòng anh trở lại với lòng anh
Như lá vàng về với lá cây xanh
Trong những chiều gió đưa về cõi

Có phải em về đêm nay
Để phá tan
Những nụ cười thất se sâu túi
Như anh vẫn cười mà đau đớn bao nhiêu
Không biết đời người có đưa đến tin yêu
Những ngón tay có đưa đến bàn tay
Những mùa thu có đến gió heo may
Hay ngày mai là bốn bề tuyết lạnh

Có phải em về đêm nay
Giữa lòng chiều tím lặng
Cho anh đừng tìm thấy anh
Đo đếm thời gian
Bằng những điệu thuốc lá tắt trong đêm
Đầu gối trên cánh tay
Để giấc mơ đừng tẻ lạnh

Em đừng trách anh đã quá lo âu đời người hiu quạnh
Làm thế nào khi lòng mình nứt rạn cơ em
Dù không muốn gục ngã trong đêm
Nhưng đã bao lần đêm khuya
Anh không biết đã làm thơ
Hay đã chọn âm thanh làm độc dược
Em đừng trách anh để lòng mình tủi cực
Đến ngại ngùng dù nắng dù mưa
Sao em không về
Để dù nắng dù mưa
Dù trong thời gian có sắc màu của những thiên đàng đổ vỡ
Anh vẫn chần chừ kín cổ
Ngủ say mềm
Vì lòng anh (em đã biết)
Có bao giờ thèm khát vô biên
Có bao giờ anh mong đừng chết - dù để làm thơ
Nên tất cả chỉ vì yêu em

Và làm thơ cho đến chết

Em sẽ về, phải không em
Có gì đâu mà khó khăn, trắc trở
Chúng mình lại đi
Trên con đường chạy dài hoa cỏ
Là những đôn phòng ngự của tình yêu
Mỗi ngón tay em
Anh vẫn gọi là một cửa đào nguyên
Và anh: sẽ trở lại nguyên hình
Một anh chàng làm thơ
Mà suốt đời say rượu cúc

Có phải em sẽ về
Dù bầu trời vẫn đục
Hay bầu trời trang điểm bằng mây
Anh sẽ chải tóc em bằng năm ngón tay
Trong những chiều gió thổi ...

Mùa Xuân Buồn Lắm Em Oi

Mùa xuân buồn lắm em ơi
Anh vẫn đạp xe từ Saigon lên trường đua Phú Thọ
Đạp xe qua nhà em
Nhìn vào ngưỡng cửa
Nhà số 20
Anh nhớ em má hồng ...

Anh nhớ nhà em có cửa sơn xanh
Có một hàng rào, có thầy, có mẹ ...
Có ngựa chạy trong trường đua, người đi ngoài phố
Nên anh đạp xe đi
Rồi đạp xe về
Mà chẳng có đôi ta ...

Mùa xuân buồn lắm em ơi
Mỗi lần đạp xe về anh vẫn nghe lòng bỡ ngỡ
Chiếc xe còn nguyên màu sơn xanh
Nhưng tâm hồn đã ngả sang màu sắt gỉ

Bởi vì từ Saigon lên tận trường đua Phú Thọ
Hết cả tiền uống một ly nước mía
Mà cũng không gặp em
Nên khát đắng linh hồn

Không phải anh ngại đường xá xa xôi
Anh cần gì đường dài
Anh cần gì nước mía
Anh cần gì hoa thơm và chim cười trong lá biếc
Cũng chẳng cần cỏ thêu xanh cánh đồng xa biên biệt
Nhưng làm sao không có bóng hai người đề lên cỏ úa
Để anh nghe em cười mà thấy cả mùa xuân ...
Làm sao chỉ có một mình anh
Vừa đạp xe, vừa ngâm thơ (mà đường vẫn dài)
Ngửa mặt lên cao, trời xanh biêng biếc
Làm sao em không ngó xuống linh hồn ?...

Sao mùa xuân mà chẳng có mưa bay
Chẳng có người đi bên cạnh cầm tay
Anh chẳng được hôn lên trán ái tình
Và nói năng những lời vô nghĩa ...

Bài Thơ Ngắn

Anh làm một bài thơ ngắn
Riêng cho em
Để xóa một câu chuyện tâm thường:
Những đời người đã cũ!

Vì tất cả những gì nguyên lành
Đều xây trên một chút gì đồ vỡ

Nên anh chỉ bảo em
Những câu hỏi
Tất cả tại sao
Vẫn có một vì sao lòng mình không đến được

Và những câu hỏi
Tất cả tại ai
Vẫn chỉ có nghĩa là tan vỡ!...

Nên anh chỉ làm bài thơ rất ngắn
Bài thơ rất nhỏ
Của đôi mắt khăn cầu:
Em đừng rút bàn tay em
Ra khỏi bàn tay anh
Như người ta rót hết nước chè
Để lại chiếc ấm không trong một lần ấm rỏ!

Dù quanh chúng mình chỉ là những hàng rào đồ ký

Giữa một đêm không trăng
Giữa một lòng chiều không đáy
Em đừng khóc làm gì
Cho nước mắt vu vơ
Dù đôi tay buông xuống
Chúng mình vẫn tin tưởng
Chúng mình vẫn say sưa
Chúng mình vẫn nhìn vào mắt nhau
Để mở một chân trời rất rộng...

Cho Thuê

Tôi muốn làm một bài thơ thật nhỏ
Để đem cho thuê
Như người ta vẫn cho thuê
Nhà để ở
Xe để đi...

Như người ta vẫn cho thuê chỗ ngồi trên một chuyến tàu
Và những nụ cười giọng nói người ta thuê lẫn của nhau
Như muốn có trăng sao người ta thuê phòng có cửa sổ
Để chút ánh sáng - dù rất nhỏ!
Sáng cho đôi mắt nhìn nhau...

Và những cánh tay trắng như đệm
Để vuốt ve những cánh tay
Những mớ tóc mềm như lụa
Để lùa vào những mớ tóc
Những đôi mắt say mê
Để nhìn những đôi mắt say mê
Người ta cũng đem cho thuê
(với tất cả những gì không nên cho thuê !...)

Nhưng có lẽ còn một chút gì người ta không cho thuê
(vì không cho thuê nổi)
Một chút gì mà lòng tôi tìm mãi
Mà lòng tôi chờ đợi
Với giọng chữ rất nhỏ
(giọng chữ người ta vẫn đề trên cửa những gian nhà không có người ở)
"Cho thuê"

Tôi Sẽ Sang Thăm Em

Tôi sẽ sang thăm em

Để những mái tóc màu củi chưa đun
Màu gỗ chưa ai ghép làm thuyền
Lùa vào nhau nhóm lửa.

Tôi sẽ sang thăm em
Để những ánh mắt màu sao sáng tỏ
Hay đôi mắt màu thóc đang say
Màu vàng khô pha lẫn sắc nâu gầy
Đừng nhớ những ngày còn là lúa
Để lệ trắng như gạo mềm rơi trên tay.

Tôi sẽ sang thăm em
Để tình yêu đừng chua cay
Để tình yêu là sóng
Một giòng sông gặp gỡ giòng sông

Tôi sẽ sang thăm em
Dù có một nhịp cầu mới mở
Nhưng chỉ để hành quân
Tôi vẫn sang thăm em
- Ngay hôm nay -
Chờ ngày mai có thể
Chúng mình xa nhau
Chúng mình sẽ thù nhau
Chúng mình sẽ nhìn nhau bằng đôi mắt người đàn bà có tuổi.

Và giòng sông có thể dài thêm nửa vơi
Bờ sông không đuổi kịp giòng sông
Nhịp cầu đổ gãy
Và chúng mình
Vơi bốn bàn tay chết đuối
Trên bờ sông
Như người đàn bà suốt đời thai nghén
Phải không em ?

Nước Ngọt

Tôi viết cho người có đôi môi khô
Vì quen sống giữa một trần gian nước mặn

Giữa một kiếp sống nhá nhem
Nên đời người sờ soạng
Giữa những hố hầm cách bức
Nên bàn tay đóng cửa những bàn tay

Tôi viết cho người
Vi tôi ngại ngày mai
Người sẽ phải ghen với cả những bàn tay lá cây
Giữa gió mùa xuân đang mừng đang tủi

Vi tôi ngại
Khi thời gian không còn chấp nôi
Người sẽ ngỡ ngàng
Khi cả những bàn tay hành khát
Mở linh hồn cho lại những yêu thương

Phải, tôi ngại
Sóng sẽ đáng băng ngang
Chẻ vỡ lòng thuyền
Và lòng những con người không chứa đựng

Nên tôi van người
Hãy chịu khó đa mang
Không phải tôi sợ những chấn song dài
Hay những nan lông mắt cáo chằng ngang
Nhưng tôi phải khóc
Khi những mắt người
Đan thành những làn phen mắt cáo

Nên tôi van người
Hãy chịu khó đa mang
Tôi sẽ xin làm thơ
Để dâng người lấy nửa giòng nước ngọt
Để ngày mai giữa mùa xuân lá lướt
Tôi sẽ hái
Giữa đám mây ngũ sắc của cầu vồng
Lấy một màu cho em dệt áo

Tâm Sự

Mỗi lần làm xong một bài thơ
Tôi đều muốn dứt bỏ chỗ đông người
Trở về nơi xum họp của trăng sao
Mà đọc lên những lời tình ái say mê
Mà đọc lên những lời đấm đui

Như những đêm sao chìm trong bóng tối
Người thủy thủ già vẫn lặng lẽ nhổ neo
Suốt một đời người
Tôi vẫn làm người con trai mười tám tuổi đi cầu hôn

Có người hỏi rằng: sao không chán nản van xin ?
Tôi xin thưa: ngày tháng không thể làm mòn phai những lời đắm đuối

Người bảo đại khờ ? Thưa vâng , tôi chỉ là một người trẻ tuổi
Nhưng nếu người trách là cuồng tín
Tôi phải xin thưa: bị lừa gạt đã nhiều
Nên nguyện suốt đời thật dạ thương yêu
Nên nguyện suốt đời vĩnh viễn làm thơ
Cho những người con gái lấy chồng
Mang theo làm vốn liếng...

Người có hỏi: chẳng có ai hẹn hò sao cứ một mình hò hẹn
Và người cười - Tôi chẳng dám hờn ghen
Tôi nói chuyện ân tình dù chẳng có quyền uy
Tôi mến, tôi yêu chứ đâu dám sắc phong cho tình ái

Còn vụng dại, thưa vâng, tôi vụng dại
Tôi dại khờ mà vẫn cứ say sưa
Chuyện đời người làm gì có lượng cân đo
Thì tình ái biết đâu mà suy tính

Nên tôi muốn một lòng thành khẩn
Dâng cuộc đời chuyện tình ái đam mê
Không phải tôi sợ lao tù
Mà chỉ vì yêu mến loài người
Nên giải tỏ niềm riêng để cùng thông cảm

Dù người nghe, dù người chẳng muốn
Tôi biết làm sao?
Thơ không phải là một giải trí trường
Để các người rủ nhau vào du hí...

Cho đến bao giờ cả lòng người cũng yêu đương mà mở toang cửa ngõ
Nếu thấy cần tôi sẽ bỏ làm thơ
(bỏ làm thi sĩ)
Bỏ cái nghề thầy kiện già biện hộ cho tình yêu
Để cùng bạn bè bốn phương
Gục đầu trong hạnh phúc.

Tôi Sẽ Bỏ Đi Rất Xa

Tôi sẽ bỏ đi rất xa thành phố
Có những bờ hè
Và những người gặp nhau một buổi sáng thứ hai
Không cười với nhau một lần

Không nói với nhau lấy một câu
Người con gái áo tím đã trả lời: không có thì giờ !

Phải người con gái đã trả lời: không có thì giờ !

Và tôi không dám góp ý kiến
Vào chuyện người ta
Nhưng lòng tôi thầm hỏi
Như một người bơ vơ
Hỏi một người bơ vơ:
Có những người yêu nhau không có thì giờ
Chim lấy đâu mà về tổ
Tôi lấy đâu mà làm thơ
Em lấy đâu mà đọc những bài thơ sắp viết?...

Phải, tôi sẽ bỏ đi rất xa thành phố
Nếu chúng mình không có thì giờ
(dù trong một buổi sáng thứ hai...)
Để nói với nhau một lời
Để cười với nhau một phút
Mà chỉ nhìn nhau xa cách như hành tinh
Để những bàn tay lạnh tê bên hè phố

Tôi sẽ bỏ đi, bỏ đi rất xa
Đến một ngôi nhà mới toang hết cửa
Hay kéo dài thời gian
Bắt chủ nhật làm thứ tám
Thứ hai thành chủ nhật
Và dứt bỏ những ngày dĩ vãng thứ hai.

Bài Hát Cửu Long

Có gì đâu em: có một đoàn người
Có một đoàn người góp sức góp vai
Cùng rủ nhau về góp một thành hai
Những bước chân góp đi làm đến!
Họ không đại khờ: góp trắng làm nên!
Chỉ những miệng cười góp lạ thành quen
Góp những giọng hò làm trống ngũ liên
Góp những bàn tay dựng thành đại hội
Cánh tay chấp cánh tay cho dài thêm nửa với
Gạo quanh nồi góp lại bữa cơm chung
Họ cùng đi cùng góp tháng, góp năm...
Để sáng ngày mai làm sông làm biển.

Có gì đâu, có một đoàn người
Bên bờ Cửu Long gõ nhịp
Cả dòng sông gõ nhịp vịn bờ sông
Họ rủ nhau về sương gió vui chung
Dù có phút nước mắt chạy quanh
Hay miệng cười hơn hờ
Vẫn bát gạo Hậu Giang, vẫn nụ cười huynh đệ
Mắt ghen ngào sáng tỏ nắng phương Nam
Màu nắng vàng không màu nhiệm hào quang
Nhưng dù má bừng lửa cháy
Trán đổ mồ hôi
Họ cùng không đóng cửa mừng vui
Những bàn tay ngượng ngập cúi môi cười
Không phải khóc
Một đời người tầm gửi
Nhớ không em?

Nhớ không em
Họ gặp nhau
Chờ nhau
Đón nhau
Như sông Cửu Long
Về lòng biển cả
Hội lòng người như nước nguồn xối xa?
Mưa trường thiên chảy ú vào trào thơ
Mưa đời người trôi cả nghĩa vu vơ
Đề lòng chúng mình
Và mạch máu Đồng Nai
Đập cùng một nhịp

Anh biết rằng:
Có người khóc vì mừng vui ước hẹn
Có người cười vì tủi cực phôi pha
Anh biết nói làm sao
Nhưng chắc chắn ngàn thu ly rượu quan hà
Sẽ phải chua men vì thiếu người sưởi lạnh
Anh biết nói làm sao
Khi họ gặp nhau (anh đã bảo em)
Như sông Cửu Long
Về lòng biển cả
Vẫn tiếng sóng về nước chảy triền miên
Vẫn Cửu Long giang mở chín lần cửa rộng
Dòng sông dài dữ dội bản trường ca...

Phải, dòng sông dài dữ dội bản trường ca
Nên sông đã về làm tràn đầy mắt biển

Sông đã về rửa trắng lòng anh
Đợi từ chín kiếp giao thừa
Đến sáng hôm nay mới được hát giữa dòng sông
Đến sáng hôm nay mới được hát giữa mừng một Tết...

Tự Do

Tôi muốn ví mắt em như một vì sao
Chưa có ở trên trời
Một vì sao: ngủ muộn hơn sao hôm
Dậy sớm hơn sao mai
Mà lòng tôi vẫn nhìn
Chưa bao giờ chớp mắt
Như em vẫn nhìn
Nụ cười của em
Trong mắt tôi!...

Tôi muốn ví đôi tay trắng của em
Như một thi sĩ đã ví: đôi cánh chim bồ câu
Nhưng tôi còn muốn cảm rõ thật lâu
Đôi bàn tay chưa bao giờ tôi lạ
Để đặt lên mắt, đặt lên má
Và đặt lên môi cho thêm quen
Như mỗi ngày tôi vẫn đặt bát cơm
Mày bàn tay em...

Và bước chân của em
Tôi muốn đừng ai ví như gì cả
Để tôi nhìn cho thật rõ
Bước chân lại gần
Bước chân gần lại
Đôi vai vẫn mềm như đòn gánh
Cánh tay vẫn rẻo như đôi quai
Và tôi chỉ dám nhìn
Nhưng không dám nói
Lòng vẫn sợ nhảm
Dù chỉ từ một đến hai!...

Bước chân lại gần
Bước chân gần lại
Và lòng tôi khẽ hỏi
Hôm nay là ngày hội
Nên hè phố nhón lên
Hay lòng mình bé lại
Như một hôm nào nắng đẹp: Mùa Xuân

Như một hôm nao
Em bước lại gần
Tôi chỉ dám nhìn
Nhưng chưa dám nói
"Bước chân gần lại!..."
Bàn tay mừng tủi
Răng cắn vào môi cho chặt phút không ngờ
Tay không dám dọc dù một tờ giấy mới !...

Tôi chỉ dám nhìn
Nhưng không dám đợi
Nét mặt dịu như vầng trăng
Trong như trăng sáng
Đôi mắt nhìn không vương một sợi dây thép gai
Và bàn tay tôi chỉ được cầm một lần thôi...
Lòng vẫn nhớ như cánh đồng nhớ bướm
Và đôi môi khấp vào nhau vẫn hỏi thăm lặng lẽ

Có phải:
"Em vẫn là em
Đôi tay vẫn trắng
Đôi mắt vẫn đen
Đôi má vẫn hồng
Như khung cửa sổ
Nếp nhìn màu cờ
Hàng mi thềm thẹn
Vì lòng tương tư!..."

Có phải em vẫn nhìn tôi
Như tôi vẫn nhìn em
Đôi mắt chúng mình vẫn quen
Vì chưa bao giờ biết lạ
Đôi tay chúng mình vẫn nhớ
Vì chưa bao giờ biết quên...

Và tôi vẫn xin em
Cho tôi ghi thật chặt
Như những chiếc thắt lưng xanh
Ghi quanh lân áo vải
Cho tôi tìm một chữ mới
Không có trong hai mươi lăm chữ cái
Để bắt đầu tên em:

.....

Hịch

Bằng hơi thở thiên thân
Bằng giọng nói đam mê
Bằng ngón tay màu nhiệm
Ta truyền
Hỡi Saigon ban đêm mở cửa !
Ta truyền
Hãy rộng mở bốn cửa thành Đông Tây Nam Bắc
để thơ ta ùa vào từ bốn phía chân trời
và thân thể ta ùa vào theo lối mặt trời đi.
Hỡi bóng tối hãy cất lên doanh trại,
Hãy trấn đóng những nơi hiểm yếu,
những mạch máu kinh thành, những đại lộ,
công trường, ghé đá công viên.
Ta sẽ đi thanh tra những mái tóc băng quơ,
những cánh tay buồn, những mối sầu thơ đại.
Ở trong mỗi mối sầu nhỏ bé ta sẽ nhìn thấy
hình ảnh nổi sầu địa ngục của lòng ta,
Lúc ta đi, phải tắt hết những đèn xanh đèn đỏ
trật tự cuộc đời cho rộng mở trùng trùng
cánh cửa hư vô.
Những cột đèn phải thấp lên tinh tú
Và theo những khuôn mặt bơ vơ
những mắt cô đơn
những ngón chân buồn
phải nhớ soi đường bằng mắt hải đăng.
Ta truyền:
Để cuộc nghênh đón ta được thêm phân trọng thể:
Những người con gái ngây thơ hãy trở về nhà
đi ngủ sau khi đánh răng rửa mặt chải đầu
và đọc kinh cầu nguyện ban đêm.
Những nhà phê bình văn nghệ rẻ tiền,
những thầy giáo chạy điếm trong kỳ thi
trốn ngay vào bóng tối.
Không khí ma quái hãy nhóm lên
bằng lửa kiêu sa, bằng ánh sáng vũ trường
bằng phấn son hoang dại.

Cho ta đi vào với tâm hồn đau niêm kinh thành bỏ ngõ.
Cho ta đi giữa những phố rộng cây cao
những vườn hoa đóng cửa nhìn những lá cành run rẩy
mà nghe buồn thảo mộc thấm vào xương.
Cho giữa những nghi lễ ban đêm dành cho ta
như một đấng uy quyền tuyệt đích ở dương gian
ta nghe tiếng ta truyền sang sảng.

Ta nghe ở đây hồn ta cất lên tiếng nói:
Sao không mang nặng cặp mắt Trần Dần,
cánh tay Phùng Quán với thân hình vạm vỡ tình yêu?
Sao chỉ về đây nằm gói đầu lên giòng sông lớn,
giang tay dài đại lộ mà nghe kinh thành
thổi hơi buồn trompette ban đêm
Nghe đại lộ nói dài bằng giọng hát Bích Chiêu...

Và tiếng ta truyền phụt tắt
Những xiềng xích quấn lấy thân ta
Trong bóng đêm của tâm hồn nổi loạn

Gọi Em

tặng Đỗ Long Vân

Một buổi sáng tinh dậy không thấy em tôi
chạy ra cửa sổ gọi tên em rất to. Những tiếng kêu
thất thanh vang trên hè phố.

Tôi nghĩ thầm: nếu còn làm vua ở một triều đình
thịnh trị thời xưa tôi sẽ không ngại ngần
mặc mũ áo cân đai đứng giữa cửa thành
bắc loa mời em về làm hoàng hậu.

Tôi bảo rằng: em phải về ngay.
Nếu em là gió tôi sẽ làm trăng.
Em là trăng tôi sẽ là mây
Nếu em là mây, tôi sẽ làm gió thổi.

Còn nếu em là chân trời xa
tôi sẽ làm cánh chim bằng rong ruổi
Em là mặt trời thì ở trên đường xích đạo
tôi sẽ muôn đời làm một kiếp hướng dương.

Tôi bảo rằng : em phải về ngay,
Nếu e ngại tâm hồn còn bé dại,
tôi sẽ hoá thân làm một cậu bé học trò
không bao giờ thuộc bài vì mãi mê đọc tên người yêu
từ sáng đến chiều, từ đêm đến sáng.

Thiên hạ sẽ thái bình .
Đời sẽ giải chiếu hoa cho trăm vạn hùng binh
ngồi đánh cờ chiếu tướng
Đời sẽ thiết lập những kỳ thi có đủ phép tắc trường quy.
Tôi được tước phong chủ hội đồng kiêm giám khảo

và bao nhiêu người ứng thi đều trúng tuyển hạng ưu.

Tôi không còn nằm mơ ngồi câu cá bên bờ sông Ngân
nước trong vời vợi suốt cả tháng bảy trời mưa
và linh hồn tôi chết đuối.

Tôi cũng không còn phải âm mưu làm một
cuộc cách mạng dài vô hạn
để nhuộm màu cờ vũ trụ bằng màu tóc em,
còn bao nhiêu đại lộ, công trường tôi không phải
hạ hết biển đề tên phố mà viết lên:
hỡi người yêu, tôi chờ đợi !

Tôi cũng không phải hỏi rừng,
để rừng bảo hỏi cây.
Cây khuyên hỏi lá.
Lá bảo hỏi chim muông.
Tôi nhìn quanh tôi những cánh quạ đen cười riêu cợt.

Tôi không phải ước ao lên sơn lâm làm một loài thảo khấu
cướp của khách vắng lai
những bức thư tình đem lên núi cao đọc to
cho giun đé nghe để chia nỗi niềm cô độc.

Tôi cũng không phải bỏ trốn - như sáng hôm nay -
ra giữa trùng dương để làm một gã thủy thủ già
lái tàu theo kim chỉ nam mà chỉ thấy toàn rượu ngọt.

Mời

Tôi trân trọng mời em dự chuyến tàu tình ái.

Trong một phút, một giây cuộc hành trình sẽ mở. Tôi mời em.
Trân trọng mời em cùng đi, cùng khai mạc cuộc đời.

Tôi mời em vứt bỏ lại đằng sau những kinh thành buồn bã với phong tục,
thói lễ, bạc vàng giả dối: muốn làm người yêu thì phải đỗ Tú Tài.

Tôi mời em đi ngay. Không cần lấy vé. Không phải đợi chờ
vì điều kiện du hành là những ngón tay lồng vào nhau và tâm hồn đừng đơn chiếc.

Còn nếu cần thì tôi sẽ làm người bán vé
Nhưng tôi sẽ không quên làm người đồng hành duy nhất để đưa em đi.
Và tôi sẽ làm người lái tàu để không ai được dự phần vào câu chuyện đôi ta.

Vé có thể là những lá thư xanh. Tàu là gian nhà rất nhỏ.
Nhưng mỗi ga chắc chắn sẽ là những chiếc hôn nồng cháy cuộc đời.

Tôi mời em đi ngay.
Em có thể đến đây với đôi giày cao gót để tưởng mình em vóc hạc.
Nhưng nếu em vội vã thì em cứ đi chân không.
Tôi sẽ bọc mười đầu ngón chân với tất cả linh hồn say đắm yêu em.

Em có thể tô môi son rất đỏ như khi đi dự một dạ yến tung bùng.
Em có thể để phấn hồng trên má, trên màu áo những vòng kim tuyến kết hoa đăng.
Nhưng nếu vội vàng mà em để vành môi tái nhợt, mớ tóc bù tung.
Thì có hại gì đâu em ?
Cuộc hành trình sẽ khởi vào đêm khuya.
Tôi không nhìn thấy má hồng non vì còn mãi mê với tất cả em tràn đầy trong đáy mắt.

Tôi cũng đi rất vội vàng. Hành lý chỉ mang theo một vòng tay để ôm em,
đôi mắt say sưa để thì thầm nói chuyện
và đôi môi để kết hoa đám cưới trên vùng trán diu hiền.

Em đến ngay đi

Để tất cả gò má em áp trên bàn tay tôi xóa hết những đường chỉ tay gian khổ

Em đến ngay đi

Em đến ngay cho cuộc hành trình được mở
Gió được nổi lên từ mớ tóc phiêu bồng,
thuyền dong thả từ đường môi óng ả. Và ngực căng buồm,
mắt trông tìm vội vã:

Tôi đi vào kiêu diễm của thân em.

Bài Giã Biệt Mới

1.

Rồi trong ngôi nhà ký ức
em sẽ đặt anh ở vị trí nào ? Bên cạnh lớp học ngày xưa
hay khu vườn tuổi nhỏ ? Bên cạnh hình ảnh
đôi guốc cao gót đầu tiên hay con búp bê
gãy tay trên gác bếp ?

Khoá cửa ngôi nhà, viễn du vào cuộc đời
thường nhật, bao nhiêu lâu em trở lại một lần ?
Ấy có phải là những ngày mưa, những buổi cuối tuần,

không có phim hay?

Ấy có phải những lúc chồng em không trở về nhà
vào buổi tối ?

Chiếc chìa khóa mắt buồn đưa vào đêm vắng
Trong những gian phòng dĩ vãng em sẽ
tìm đến nơi anh
Anh đã nghe thấy tiếng chân em đi:
đúng là âm thanh của đôi giày ngàn ngại,
đúng là bước chân nai trên lá thu vàng

Em sẽ đặt ngón tay tình cảm lên vai anh
rồi vội vã đẩy lui vì chợt nhận thấy rằng
anh chỉ còn là một công trình điêu khắc .
Trong ngôi nhà cũ của tâm hồn em sẽ bỏ đi
mau như một người khách lạ để tránh những
nỗi buồn xưa cũ vướng vào vai

2.

Đừng nói đến tình yêu trong tâm tưởng .

Anh xin em nếu chẳng gổ đầu trên tay anh
thì cũng đừng giam đôi cánh tay to của loài
dã diểu . Nếu bước chân anh chẳng được theo
em thì hãy mặc con tuấn mã chạy trong rừng .

Trong ngôi nhà ký ức dù em đặt anh
giữa gian phòng chọn lọc,
trong khu vườn kỷ niệm dù em cho anh
miếng đất ưu tiên,
tất cả với anh vẫn chỉ là nghĩa trang tình ái .
Đừng nói tới những câu thơ cũ với
hình ảnh đôi chim liền cánh,
cuộc hẹn hò kiếp sau, sự tưởng nhớ thường xuyên
trong xa cách .

Em dư biết giá trị liều thuốc an thần của
những bài thơ nói về tình yêu kiếp khác,
sao còn bắt anh chèo thuyền trong ảo tưởng ?

Em dư biết cha mẹ sinh ra anh vốn là
một đứa con hư chẳng biết tôn ai làm
thần tượng, sao còn bắt anh tìm một chỗ ngồi
riêng biệt cho em

Sao nữ bắt anh về nấu trong khu rừng
kỷ niệm để loài thú cô đơn tiêu hao thân thể
Những tế bào úa mòn sẽ chẳng đủ nuôi loài
ròi trong bữa tiệc thần kinh

3.

Anh từ chối chiếc bánh còn thừa, tự do
hứa hẹn, chân lý lưỡi lê và những lời an ủi .

Lịch sử đã dạy anh sự đổi thay .
Chiến tranh cho ý thức ngọn lửa sáng ngời để
hoả thiêu những cuộc hóa trang tình cảm .

Cuộc đời đã dạy anh ảo vọng
có kích thước của hoả diệm sơn
thân thể đợi chờ chỉ là thân cây mà chất lục điệp
chẳng bao giờ còn trong sức lửa

4.

Tuổi ba mươi và bấy nhiêu lần lữ thừa đau khổ .

Nhân danh cánh tay mọc trái nghi ngờ .
Nhân danh vàng trán quê hương lo ngại
Nhân danh mái tóc chờ mưa sa mạc
Như lễ vật trong ngày lại quả gửi về
chẳng còn nguyên vẹn, anh trả lại em những
mùa thu lá vàng, những xứ ước mơ, những
lâu đài kỷ niệm.

Anh trả lại em cả cặp môi trên gò má,
lá thư xanh và ngón tay tuổi trẻ .

Vỗ mạn thuyền xô động, với nếp trán
phế binh, với đôi mắt đã trắng mệt mỏi,
anh đi vào ngôi nhà nguyện tâm hồn .

Gửi đến cho em âm thanh của những
tiếng chuông khởi đầu Thánh lễ

Đêm Mưa

Tôi đợi em ở một góc công trường.
Đằng sau lưng tôi: một giòng sông chảy quanh co.

Trước mặt: con đường nhựa đen
chảy dài về xa bóng mưa rơi thấp thoáng.

Tôi đợi em từ 8 giờ. Bây giờ đã 9.
Có lẽ đã 9 giờ 5 phút.

Tôi không đếm thời gian bằng đôi mắt
say mê của người biển lận đếm bạc vàng
rồi cất vào túi sắt. Nhưng chắc em biết rằng
thời gian đợi chờ - đợi chờ một người yêu
- bao giờ cũng trôi qua rất chậm.

Tôi đứng hỏi thăm. Em đến hay không đến ?

Tôi mong rằng em sẽ đến nhưng cũng chắc là không.

Dù em đến hay không, tôi muốn bảo thăm em:
hãy giữ lấy thời gian mà suy tính -
dù trong buổi đợi chờ tôi đứng giữa đêm mưa

Em hãy suy tính cho khôn ngoan.
Bởi vì một khi ra nẻo đường hò hẹn
em sẽ phải để lại đằng sau lưng
những mái nhà cong vút,
những mui xe lóng lánh mưa rơi.

Tôi sẽ đưa em đi vào con đường xa thăm.

Tôi sẽ đưa em đi trên những bờ sông.
Không có thuyền, không có xe.
Chỉ có những ngón tay yêu đương
lồng vào nhau tìm phương hướng.

Tôi sẽ chỉ đem lại được cho em
một cuộc đời đạm bạc: tôi chỉ biết ôm tóc em
trong mưa để uống từng giọt nước
và nói cùng em những lời đắm đuối đầy thơ.

Phải, tôi sẽ ôm mái tóc dài đen ướt đầm
bằng bàn tay của người chết đuối níu lấy
mảng thuyền lướt đi trong bóng tối đêm khuya.

Và sẽ tìm trong mắt em những nụ cười say đắm.
Những nụ cười có sức đắm say mở rộng
chân trời và nguồn sống vô biên.

Còn nếu như em không đến?
Em không đến tôi cũng chẳng dám giận hờn em.

Em hãy ở lại nhà.
Đóng chặt cửa sổ kéo mưa hiu hắt.
Kéo chăn trùm kín cổ kéo gió lùa về lạnh những giấc mơ êm.

Em hãy ở lại nhà.
Tôi không dám giận hờn em.

Tôi lại ra đi.
Sáng ngày mai tôi lại ngửa mặt
lên trời cao nhìn vàng thái dương
đỏ lửa chói mắt thế nhân.

Tôi lại đi thẳng vào cuộc đời nghiêng ngửa.

Tôi lại đàn cho lòng tôi hát dịu lời ca.
Rồi những đêm khuya nhớ em tôi đàn to,
hát to gọi cuồng phong về điều khiển
trăm cây làm vũ điệu.

Và nếu đến một ngày
không còn ai dám hò hẹn trên bờ sông
tôi sẽ đốt đuốc đứng bên bờ Ngân Hà
để Chức Nữ Ngưu Lang nhìn rõ mắt nhau
qua đôi bờ sông tình tự.

Những ngôi sao rụng :
tôi sẽ nhặt từng ngôi sao rụng.
Trăm ngôi sao tôi kết lại một vòng sao.
Để những đêm tối trời tôi trốn về
đặt trên mộ người trinh nữ yêu thơ
mà cũng phải già từ nhân thế.

Còn những bài thơ tình của chúng mình xưa cũ
tôi sẽ chôn kín dưới những gốc hoàng lan
để mai sau những người con gái hẹn hò
mà e ngại đường xa ngồi nghe gió hiu hiu
của lòng mình rung động.

Em sẽ đến hay em không đến ?
Tôi sẽ đợi trong mưa mà không giận hờn
trách móc em đâu.

Tôi không trách em bởi vì không thể

trách người đời không biết nghe âm thanh
của đá chuyển mình, mây vãn vũ và bóng tối
đổ mờ hôi rồi cứ nhìn những tâm hồn thi sĩ
bằng những đôi mắt vô cùng ngỡ ngàng, láo lơ.

Em không đến thì tôi lại đi.
Tôi sẽ cười vang và nghe núi vọng tiếng cười vang.

Tôi sẽ đến trên bờ đại dương xanh để soi gương
và cũng để biết rằng:
Tôi dám chạy ngược chiều mây bay
vì tóc tôi là một bầu trời lồng lộng.

Phải, em không đến thì tôi lại đi.
Nhưng còn một phút một giây chờ đợi trong mưa
tôi vẫn hỏi thăm âu yếm:
Em có đến không? Em có đến với cuộc đời ?

Ngổ Ý

Tôi giữ em lại trên một hè phố đông người .
Em đừng ngần ngại. Tôi bảo em rằng : tôi yêu em.

Tôi nói không thẹn thùng không đắn đo dò xét.
Bởi vì em ơi tôi không phải là gã lái buôn hỏi giá hàng
trong một buổi chợ chiều hỗn loạn.
Cũng không phải là người thư ký già ngồi mân mê
vài chiếc đánh ghim và mưu toan làm chủ sự.

Tôi không thể làm một ngọn đèn xanh đèn đỏ,
làm người cảnh sát đứng ở công trường
mà chỉ lòng tôi vào con đường định hướng.

Tôi phải nói với em rất nhanh như một cánh đại bàng
vút lên trời cao vì em ơi,
cuộc đời sẽ trôi qua thắm thoát.

Một phút trì hoãn, đợi chờ thì lập tức
trên cánh đồng bát ngát của cuộc đời tôi sẽ
bị biến thành một gã phé binh ngồi khóc rung rung.
Những giọt nước mắt rỏ xuống bội tinh hoen rỉ ó vàng.

Vâng , tôi khóc và nước mắt sẽ tan thành máu nhỏ.

Tôi sẽ bị lưu đầy nằm gối đầu trên hoả diệm sơn

để sức lửa thời gian nấu thân thể tôi thành
một loại từ thạch.

Tôi yêu em. Và tôi chỉ van em cho được nói yêu em.
Em đừng đi ngay dù trên đường đi ngựa xe mắc cửi.

Cho tôi nói ngay.
Nếu không tôi sẽ phải đi tìm tôi như một thân ngựa
cuồng điên chạy trên đường hoang hôn đuổi theo
một bóng mặt trời đang khuất núi.

Tôi phải nói ngay,
bởi vì tôi không thể dấu tình yêu như biển cả
sau một cơn giông to bão lớn
cát trên bờ cát trắng những thây ma.

Đợi đến ngày mai tôi e sợ rằng đời sẽ
bỏ tôi làm phu lục lộ đi đo sự già nua
của tâm hồn mình bằng mớ tóc bù tung,
đôi mắt quầng thâm của những người yêu
đi lấy chồng rồi sinh con đẻ cái.

Cho tôi nói ngay.

Đến ngày mai hơi thở cũng ảm tanh mùi tội lỗi.
Tôi sẽ phải gục đầu tưởng niệm hương thơm
mùi sữa mẹ và chất mặn nồng của những giọt nước mắt
đầu tiên.

Ánh sáng sẽ mờ hoen. Tôi sẽ nhìn cuộc đời bằng đôi mắt tử thi.

Và em ơi, cả tôi, cả cuộc đời con đường đi
và mớ tóc dài thơm sẽ biến thành ảo ảnh.

Sám Hối

Khi nắng mở cửa một bầu trời nạm bạc:
anh sẽ trở về trên con đường không có mùi cỏ ải
mà chỉ có nắng vàng hanh.

Anh sẽ trở lại bên em - mà cúi đầu - mà quì gối -
mà nghe rưng trong lòng ánh sáng hành tinh.

Anh sẽ quỳ gối bên em
nhưng không dám nói chuyện trần gian.

Anh không dám kể lẽ dài dòng
như một người giang hồ nói với người giang hồ
về những chuyện quê hương.

Anh chỉ dám dâng em
chút ít đờn đau với nỗi niềm sám hối.

Nỗi niềm của một kiếp người
đã nhiều tháng ngày ngồi trong ngõ tối.

Anh đã ngồi im không nói:
anh chỉ còn là gã kếp già quanh năm khát nước
vì suốt cả đời người hò hét một bản sàng sê.

Suốt cả đời người anh đã chờ đợi tin yêu:
lửa đến từ những cửa ngõ cuộc đời
đã đốt cháy mười đầu ngón tay
bằng những khối nhựa đường nóng bỏng.

Tùng hy vọng đã bay theo từng hy vọng
Không biết có phải vì nhất cuộc tháng ngày đã phạt cỏ đùa chơi ?

Nên anh đã ngồi im.
Phải, anh đã ngồi im để nghe những nụ cười
thông phong vỡ rạn trong lòng anh.

Anh không dám nhắc đến cuộc đời xa cũ.
E sợ rằng lời lẽ chua cay sẽ biến thành
bốn con ngựa già kéo linh hồn anh
chạy về bốn phía chân trời
trong những ngày giá lạnh.

Anh cũng không dám khóc.
Nước mắt em ơi, đã đóng đinh
vào lòng bàn tay anh và linh hồn dóm máu...

Anh chỉ ngồi nhìn sao khuya rung động.
Nghe bờ môi tát cạn nhưng hơi thở yếu dần.

Anh chỉ dám nghĩ rằng: sao bao nhiêu
năm tháng qua không từ bỏ cuộc đời đi làm hoà thượng.
Để những ngày tu đắc đạo sẽ làm búa sẻ rừng,
làm sông chở gỗ.
Củi đem về chắt ở sân chùa mà làm lễ hoá thiêu.

Sao lại sống để buồn nôn
khi nhìn cuộc đời mặc cả tình yêu.

Để cả ngày mai khi hai tay buông xuôi
còn phảng phất u buồn trên mi mắt...

Ngoài Tâm

Khi xứ sở mùa xuân ở ngoài tầm cánh chim bay.

Khi những đám mây hy vọng ở ngoài tầm
những giờ thao thức ban đêm.

Khi con tàu tương lai ở ngoài tầm
ngọn hải đăng chờ đợi.

Khi hình ảnh đôi giày đầu tiên, thầy giáo
trường làng chân thực, những cánh đồng tuổi trẻ
ở ngoài tầm kỷ niệm.

Khi những cuộc hò hẹn ở ngoài tầm rung động,
sự bình yên ở ngoài tầm giấc ngủ
tiếng chim hót chim khuyên ở ngoài tầm vùng trán ban mai.

Khi những bước chân ở ngoài tầm
con đường độc đáo đưa về tâm hồn.

Khi con thuyền nối liền những đôi mắt người
ở ngoài tầm giòng sông hiền dịu.

Khi những hạt giống công bình được trồng rất nhiều
ngoài tầm khu ruộng được mùa.

Khi lời hứa hẹn vẫn ngoài tầm chân trời
hành động vẫn ngoài tầm ngọn lửa chân thành,
ngôn ngữ vẫn ngoài tầm rộng lượng.

Khi bàn tay vẫn ở ngoài tầm bàn tay,
đôi mắt ngoài tầm đôi mắt,
đôi môi ngoài tầm đôi môi.

Khi tự do nhiều nơi vẫn ở ngoài tầm biên thù.
Khi nhánh lộc non của tình người cao hơn ngọn cây
và những mái đầu không ở ngoài tầm ngọn cỏ.

Khi ba chiều không gian không ở ngoài tầm đồ kỵ.
Khi chân lý không ở ngoài tầm những khuôn mặt hoá trang.

Ấy là khi ngực hai mươi ở trong tầm viên đạn.
Và tình yêu ở ngoài tầm cuộc đời.

MỤC LỤC : 1. Áo lụa Hà Đông, 2. Bây giờ, 3. Cần thiết, 4. Tuổi mười ba, 5. Lúc chết, 6. Paris có gì lạ không em?, 6. Tháng sáu trời mưa, 7. Tương tư, 8. Người em sống trong cô độc, 9. Đợi khách, 10. Đẹp, 11. Tình yêu đàn ông ba mươi tuổi, 12. Tiền biệt, 13. Kỳ diệu, 14. Buổi sáng học trò, 15. Cảm tạ, 16. Paris, 17. Nga, 18. Hãy đưa tôi ra bờ sông, 19. Di chúc, 20. Năm ngón tay, 20. Hai mươi, 21. Có phải em về đêm nay, 22. Mùa xuân buồn lắm em ơi, 23. Bài thơ ngắn, 24. Cho thuê, 25. Tôi sẽ sang thăm em, 26. Nước ngọt, 27. Tâm sự, 28. Tôi sẽ bỏ đi rất xa, 29. Bài hát Cừ long, 30. Tự do, 31. Hịch, 32. Gọi em, 33. Mời, 34. Bài giã biệt, 35. Đêm mưa, 36. Ngộ ý, 37. Sám hối, 38. Ngoài tầm

Nguyên Sa

Nhà thơ. Tên thật **Trần Bích Lan**, sinh ngày 01 tháng 3 năm 1932, tại Hà Nội. Chánh quán Thuận Hoá Huế. Thân phụ là nhà kinh doanh Trần Văn Chí, thân mẫu Đoàn Thị Xuân. Thời kháng chiến cùng gia đình cư ngụ tại Vân Đình Hà Đông. Bị bắt giam năm 15 tuổi. Hồi cư về Hà Nội và du học tại Pháp năm 1949. Tốt nghiệp đại học Sorbonne, ngành Triết học. Lập gia đình cùng bà Trịnh Thúy Nga năm 1955, tại Paris, Hôi hương năm 1956. Cựu giáo sư đại học Văn Khoa Sài Gòn. Nghiệp chủ trường trung học Văn Khoa, Văn Khôi. Dạy tại các trường tại Sài Gòn như Văn Lang, Nguyễn Bá Tòng, Hưng Đạo, Thủ Khoa, Thượng Hiền. Cựu phó chủ tịch Tổng Hội Giáo Giới Việt Nam. Thành viên của Trung Tâm Văn Bút Việt Nam trước 1975

Cựu Sĩ Quan Việt Nam Cộng Hòa, khóa 24 Sĩ Quan Trừ Bị Thủ Đức.

Qua Pháp năm 1975, qua Hoa Kỳ năm 1978, định cư tại California. Chủ trương tạp chí Hiện Đại tại Sài Gòn. Cộng tác với các tạp chí Văn Học, Sáng Tạo, Ngàn Khơi, Nghệ Thuật, Gió Mới, Tiếng Nói... Chủ nhiệm, chủ bút tạp chí Đời, Phụ Nữ Việt Nam và tuần báo Dân Chúng tại Hoa Kỳ. Giám đốc trung tâm băng nhạc. Chủ tịch hội báo chí Việt ngữ tại Hoa Kỳ.

Mất ngày 18 tháng 4 năm 1998 tại California Hoa Kỳ

Tác phẩm đã xuất bản :

Thơ Nguyên Sa tập 1 (thơ, 1959), Thơ Nguyên Sa Tập 2 (thơ), Thơ Nguyên Sa tập 3 (thơ), Vài Ngày Ở Chung Sự Vụ (truyện dài), Gõ Đầu Trẻ (truyện ngắn, 1959), Mây Bay Đi (truyện ngắn, 1967), Descartes Nhìn Từ Phương Đông (biên khảo, 1969), Một Minh Một Ngựa (biên khảo), Một Bông Hồng Cho Văn Nghệ (biên khảo, 1967), Đông Du ký (bút ký), Hai Mươi Khuôn Mặt Nghệ sĩ Việt Nam Ở Hải Ngoại (nhận định), Luận lý Học (giáo khoa), Tâm Lý Học (giáo khoa)...

Chon giới thiệu và có bài trên các tuyển tập, tác phẩm :

Thi Ca Việt Nam Hiện Đại (Trần Tuấn Kiệt 1962), Văn Học Hiện Đại -Thơ (Cao Thế Dung Quần Chúng-1969), Tác Gia Tác Phẩm (Trần Tuấn Kiệt), Thi Ca Hiện Đại Và Tiền Chiến (Bảo Vân, 78) Thơ Văn 90 Tác Giả V N Hải Ngoại 1975-1981 (Văn Hữu 1982), Thơ Văn Việt Nam Hải Ngoại (Thái Tú Hạp. 1985), Chân Dung 15 Nhà Văn Nhà Thơ Việt Nam, (Mai Thảo 1985), Chân Dung Thơ Luân Hoán (Kinh Đô, Hoa Kỳ 1991), Thơ Tình Bốn Phương (Thái Doãn Hiếu, Hoàng Liên nxb Trẻ, 1994), Gửi Vàng Trắng Lưu Lạc (nxb hội nhà văn - Hà Nội-1994), Ngày Xưa Hoàng Thị (nxb Văn Nghệ, VN-1995), An Anthology of Vietnamese Poems (Huỳnh Sanh Thông, Yale University Press 1996), Nguyên Sa Tác Gia Tác Phẩm (nhiều tác gia 1998), 20 Năm Văn Học Việt Nam Hải Ngoại 1975 -1995 (Khánh Trường, Cao Xuân Huy, Trương Đình Luân, Đại Nam, 1995), Lục Bát Tình (nhà xuất bản Đồng Nai, VN 1997), Du Tử Lê, Tác Gia Tác

Phẩm -2 (1997) Thơ Tình Việt Nam Và Thế Giới (Nguyễn Hùng Trương nxb Thanh Niên, 1998), Văn Học Miền Nam -Thơ (Võ Phiến, Văn Nghệ-1999).

Tác phẩm viết về Nguyên Sa : Nguyên Sa Tác Giả-Tác Phẩm tập 1 và tập 2 (nhiều người viết, nxb Nhân Chứng Hoa Kỳ)

(Tác Giả Việt Nam – Lê Bảo Hoàng)

Nguyên Sa từ Hồ Thành Đức

Nguyên Sa từ Tạ Ty

Nguyên Sa từ Nguyên Khai

